

tias tuas ne eas, & à voluntate tua auertere. Si autem pretest anima tua concupiscentias eius, faciant te in gaudiu inimicis tuis. Ipse enim inimici cōtinentiam nituntur auctere, concupiscentiarū laqueos tendit, primordia bona pulsant, captant rudimenta virtutū, sancta deūderia in ipso orfū festinat extingue, scientes quod ea subiecte fundata non possint. Virtus quoque carnalia continentia extinguit, quod ut facilius aequatur, frequenter revoluit apud le pudicitia amator, quale futurū sic cadaver hominis in sepulcro. Nihi quippe ad edomandū desideriorum carnalium appetitu tam valet, quam ut quisque amore cōtinentia fedulo hoc quod vivū diligit, mortuum penit. Glorio et triūphat continentia de suo certamine. Nā inter omnia Christianorum certamina durissima sunt prælia castitatis. Maius proinde miraculū est de propria carne somniū eradicare luxurias, quam expellere immundos sp̄ritus de corporibus alienis. Vas cordis

a. The. 4. sencerū custodit hac virtus, de qua dicitur. Hac est voluntas Dei sanctificatio vestra, ut sciat vnuſquisq; vas suū posidere in honore. Tale nāque nos decet feruare Deus vas cordis, ut nulla forde vel cōtagione carnis polluat, sed ut castitatis cōtinentia resplendent. A deceptione quoque familiaris hostis euditod ipsa continentia. Nulla enim pestis eſfication ad nocendum, quam familiaris hostis. Præcipue igitur hac nos continentia virtute ornatos omnes esse oportet. Gestamus nāque laqueū nostrum nobiscū, circumferimus, inimicum, hostē domēticū, sollicit carnē nostram de peccato natā, in peccato nutritam, corrumpam himis ipsa origine, sed amplius ipsa cōfuetudine virtutā. Hinc est quod tam acriter contra spiritum concepit, quod aliud murmurat, quod ell impatiens disciplina, quod illicita suggerit, quod nec rationi obtemperat, hec villo timore inhibetur. De qua tū gloriū trium pharū, quū agnita illius fallacia amore continentia eam sub disciplina abstinentia egreditur. Séruat etiam munditiam hanc virtutis. Si enim continentiam diligimus, turpia fugiemus, antequam veniant, nec aliū quāquam verebitur plusquam. Omnia enim tollerabili sunt pietate turpitudinem, ipsa virtus de corde prouide moribus nostris, de qua si per quendam dicitur. Si continens es, an mihi & corporis motus obseruas ne inde cor sint, nec omnino illos contēnas, quia latent. Nam nihil differt, si nemo videat, quācum illos video. Est demque continentia ornamentū nobilium, exaltatio humilium, nobilitas ignobilis, pulchritudo vilium, solamen mortuum, augmentum omnis pulchritudinis, decus omnis regionis, minoratio criminum, multiplicatio meritorum, creatoris omnium Dei amica, soror angelorum, victoria libidinum, schola virtutum, & pœnitentia omnium bonorum, quam qui possidebit, habebit pacem in conscientia, lumen in mente, hilā ratiōnē in facie, gaudium in anima, securitatem in morte, & partem in aeternitate.

Dē confidit atque barba que mentem inuitat ad refrenandum amorem voluppati.

Vonā in precedenti capitulo sat is copiōdō dictum est de multiplici excellentia & utilitate cōfidentiā, nūne in presenti tractandum est de illis considerationibus, que induant mentem ad refrendandum amorem voluppati. Superfluum quippe est laudare virtutem, &

virtutis viam non propagare. Portius se quām virtutē laudare cōincidit, qui ipsum finē, nec qua ad eum perueniat, ostendere nititur. Ad cōtundendam igitur elatam cupiditatē, qua plus alta quam virtus profert, & qua erubescit plana & humilia, ne hāc sola scire videatur, dicantur perspicie & simpliciter, quā sunt illa, quā cōpescunt amorem voluppati, & hoc ad utilitatem, eruditio nēque legentū. Primo nāque consideratio loci, in quo sumus, plurimū iuuat. In valle enim misericordiarum positi sumus, ubi eo magis flemū est, que minus hemis. Vndeque tūnt pericula, circūque discurrunt hostes, rapūt, expoliāt, vulnerant, interrūptūt. Quoniam verò ignoramus, vtrum euadēmus, solerter studeamus omnē de cordib. nostris eradicare voluppatē. In hoc enim exilio nequam eiecit Deus hominē de paradise, ut hic aliam faceret paradīsum, sed ut operaretur in sudore, donec reuertetur in terrā, de qua assumptus fuerat. Excitat præcerēta ad contemptū voluppatē tempus, in quo sumus. Vndeque nāque tēpus praesens quedam est vigilia solemitatis aeternae. Vigilia vtiique non est tēpus deliciarum, sed dies festus. Ideo falax suauitas in temporalibus bonis, infrauctuosis labor, vana spes, perpetuas timores, & pericula inest iucunditas, cui initium sine prudentia, progressus absque rubore, & finis cum p̄na. Promouent similiter ad hanc cōpescendam voluppatē exempla Christi & sanctorū. Totā enim vita Christi, quām in terris cum hominibus gestis, disciplina morum fuit. Omnia nēpe bona mūdi contemplūt, que contēnenda docuit, & omnia māla sufficiunt, que sufficiēda præcipit. Et quā non posse falli, quām ut sapientia elegitque quod carni mōleſtūs est, id melius, id vtilius, id prælīgēndū est. Quisquis vero aliud docet vel iudicet, ab eo tanquam aleduōre cauedūt. Ab omni prout pollutione voluptatis mūdūm necesse est esse, qui cupit regnare cum Christo. Christi exemplo viuendum est, tibō pūdicitia amator, si sanctorū cupis habere consortium. Ab immūditia & turpitudinis cogitatu pectus emunda, quoniam nullos nisi sanctos & iustos, simplices, & innocētes, ac puros esse letis aula suscipit. Macula quoque, quāt̄ concupiscentiam contrahit, nos ad ipsam cōpescendam adiuvat. Polluitur enim anima huius petītū, collūtū, fecit. O detestanda concupiscentia turpitudō, quā non solum mētem efforiat, sed corpus enierat, non solum in aēlat cor, sed fecit per sonam. Semper nāque illam præcedunt ardor & pertulantes, semper comitantur fortis & immūdita, semper sequuntur dolor & p̄nitentia, voluptatis insuper brevitatis illam coēret. Voluptas enim brevis est, que quo audiū hausta est, eo cōitus in contrarium vertitur. Semper fātūm patitur quām non habetur, quām autem habita fuerit, prōrumpt dolor, angūsīa, rōr, hebetat mēs, ungemificat ratio, exhortat vita, concupiscentia mōs, & tardē cognoscitur dīlītare non potuisse, quod māle perpetratū est. Voluptas quoque indignitas ipsius ardorem temperat. Ad illos nāque diācēpta est consideratio, qui voluppatibus se trādūt, quarum appetitā plena est anxieta, fastidio vero fastidio, quarum motus quād illius unditatis habent ignorātur. Trifites autem voluppatū exūtūs esse, quāquis libidinum suārum remanserit, intelligit, quās si explicare vēraceret vellēt, nihil aliud quād iumentū